

INTERVIURI MAGISTRALE

CZU 821.135.1(478).09(092)(047.53)=135.1

**„ACTUALMENTE, BIBLIOTECA ESTE
MIRACOLUL CARE MI SE ÎNTÂMPLĂ
ÎN FIECE ZI”: ZINA IZBAȘ ÎN DIALOG CU
RAIA ROGAC**

Raia ROGAC: Dragă Zina, într-un mic preambul, te rugasem să pregătești un scurt CV...

Zina IZBAȘ: Pe scurt... M-am născut în satul Heleşteni, comuna Marinici, raionul Nisporeni. Pe lung... De mic copil, răsturnam pietrele mai mari, ce-mi apăreau în cale, crezând că pe sub una dintre ele o fi ascuns cineva vreo comoară. Și, chiar dacă eforturile mele erau zadarnice, nu disperam, ci continuam în același mod, cu o deosebită îndârjire și o insistență de necrezut la căutare. Copiii de seama mea nu se prea jucau cu mine, eram prea complicată (sau plecticoasă pentru priceperea lor). Eu încercam să fiu ca ei, acceptam să intru în cercul lor, să bat țurca ori să ne jucăm de-a „Peste dealuri, peste văi, trece o căruță...”, dar nu dura. Îi lăsam cu tot cu soră-mea Lenuța, că ea era sociabilă și prietenoasă cu toți, cânta frumos, dansa, recita... ce mai, artistă adevărată! Îi place să facă asta și acum, la o vârstă mult mai respectabilă – să mi-o țină Domnul sănătoasă. Eu... uitam de ei și... porneam în căutare. Mă trezeam în vârful stogului de fân din grădina noastră de acasă. Acolo ajunsă, stăteam cu ochii lipiți de cer și-l căutam pe Dumnezeu. Ori... visam să-mi apară vreun înger din cetele Atotputernicului, cu care să vorbesc, să-i destăinuiesc visele și dorințele mele... Cerul era senin sau acoperit de nori, nu avea importanță. Conta cel mai mult starea de reverie, însingurarea mea – soră cu liniștea interioară și zborul larg al visurilor mele de neoprit. De parcă m-aș fi născut într-un colind de dor, care nici început și nici sfârșit nu are, menit să dăinuie mereu. Și nu mă refer la viața pământeană, ci la spiritul înalt al Izbașilor, pe care la un moment dat l-a adoptat și Mama mea, Ileana mea, atunci când s-a

logodit pentru totdeauna cu Tatăl Meu, Ioan Făt-Frumos, Eroul meu. Mama ne spunea povești de cele învățate la școala românească. Iată de ce, când stăteam în vârful stogului de fân, visam feeric și-mi imaginam că sunt o pasăre în zbor, care-și îndrepta calea spre Iași, Vaslui sau Huși, orașe românești despre care pomenea ea. Doamne, ce dor îmi era să le văd și eu! Tata ne povestea vise, tot un fel de povești, pe care le ascultam cu ochii larg deschiși și cu auzul foarte atent, concentrat pe ce ne spunea el cu dragoste și cu multă duioșie pentru copiii care se înmulțeau la câte doi ani, plus-minus. Tot așa, ascultând, rămâneam foarte impresionată. De parcă zburam cu adevărat, cu întreaga mea ființă. Căutam un drum pe care să continui să alerg și să nu dau greș. Cred că toată viața noastră nu are sens fără acest dat al căutării. Al căutării de sine. Chiar și acum – caut, caut, caut... ascult, citesc, vizionez, studiez...

R.R.: Mai întâi, sincere felicitări cu prilejul tuturor sărbătorilor, începute în decembrie și continuate în ianuarie, care au avut în prim plan laitmotivul discuției noastre – colindele. Dar până a trece direct la subiect, te rog, amintește-ți de copilărie, de prima sau primele colinde pe care le-ai auzit sau chiar și învățat de la rude, pentru că în grădiniță și în școală erau interzise... Noi aveam o carte de urături și colinde românești, păstrată în pod de pe timpul când s-au ars cărțile românești din biblioteci, fiind interzise și acasă... Dacă uratul (pe stil nou) era permis, colindele erau strict interzise. Cu toate acestea se mai practica, dar pe ascuns, în case, nu pe la ferestre... Îmi amintesc o strofă: „Sculați, sculați boieri mari,/ Și sculați și slugile,/ Că vă vin colindători,/ Nu vă vin cu niciun rău,/ Vi-L aduc pe Dumnezeu,/ Mititel și-nfășățel,/ Fașă albă de mătase –/ Să-I fie moale la oase,/ Cu tichie de bumbac –/ Să-I fie moale la cap...”

Z.I.: Păstrez cu sfințenie în memoria mea acele datini, înveșmântate în albul iernilor friguroase de atunci. Țin minte cum ne înghețau mânuțele, mie și surioarei mele Alenușa, când mergeam cu plugușorul cel mic. Aveam și clopoțel și spuneam urătura învățată de la tata.

Zina Izbaș, cu gândurile în palme.

Că da, la școală de toate acestea nici pomină nu era; cu atât mai mult, puteam fi pedepsiți dacă ne observa vreun învățător mai „robotizat” de ideologia sistemului comunist de atunci. „Măine Anul se-nnoiește/Plugușorul se pornește...” răsună ca un pronostic că timpul trece, că va trece și vremea lor, precum s-a și întâmplat. Chit că în prezent, tot unii din ai lor ne învață la ce biserică să mergem, cum e mai bine să credem și să ne rugăm, adică trag jăratecul tot la turta lor, tot lor să li se aducă urările și închinările pentru că am revenit la cele sfinte. Să-i lăsăm în plata Domnului, iar noi să ne căutăm de ale noastre. Și da, la noi „Plugușorul Mic” începea în Ajun de Sf. Vasile, stil vechi, cam după ora 12.00. Copiilor li se ofereau capicute (bănuți), la fete „pupeze”, la băieței „nodăței”, caramele, prune uscate, mere și ce mai avea pregătit gospodarul casei. După prânz, erau așteptați cu „Plugul cel Tânăr”, urătorii erau un pic mai experimentați deja, adică aveau împlinite 7-8 clase și nu depășeau o anumită oră, până la 21.00, probabil, că „De urat v-am tot ura,/ Dar ne temem c-a însera...”, vorba bine-cunoscută din vechile hăituri. Apoi... noi așteptam cu sufletul la gură să vină „Cămărașii”, care își aveau rolul primordial în strângerea finanțelor pentru organizarea Jocului de Sărbătorile Bobotezei. Lor li se gătea și... „Un colac mare, rotat,/ Pe piatra morii măsurat,/ Cu zahăr zăhărisit,/ Pentru voi, plugari, gătit...”. Acesta era cel mai important obicei, alături de „Plugul cel Mare” sau Plugul Gospodarilor, cum i se mai spunea, tras de „Plugușor cu patru boi,/ Plugușor mânat de noi...”. Fiecare casă era onorată, dacă venea să o ureze cu bine-cunoscutul și multașteptatul „S-a sculat mai an/ Bădița Traian,/ Pe ochi negri s-a spălat,/ La icoane s-a-nchinat...”. Of, Doamne, poveste-poveste, că-nainte mult mai este... Însă ceea ce ține de colinde: conținutul se aseamăna cu al celei de care ai amintit mai sus, dragă colegă Raia Rogac, poate că melodia era alta. Am ascultat foarte multe colinde la viața mea, or concursul nostru a întrunit mii de copii din toată republica, timp de mai bine de zece ani, de când desfășurăm această competiție extraordinar de frumoasă. Dar melodia care se cânta în satele de pe Valea Nărnovei – în popor i se zicea

3. La Radio.

Gârla – (Marinici, Heleşteni, Călimănești) nu am auzit-o în altă parte. Mi-au cântat-o la ediția din 2024, la concurs, compilații din Călimănești. Juriul le-a acordat Premiul Mare pentru colind autentic, de la vatră.

R.R.: S-au păstrat în familia voastră tradițiile sărbătorilor de iarnă? Dar în sat? La noi, bunăoară, în ciuda faptului că erau interzi-

se, erau așteptate cu multă ardoare și pregătire. Cu uratul erau trei pluguri: al copiilor, care începea devreme, ca pe timpul lui Ion Creangă, apoi urma Plugul Mare al flăcăilor și, mai târziu, Plugul Gospodarilor. Pentru fiecare categorie de urători se coceau colaci speciali... Cei mai nerăbdători erau copiii, dornici să-și umple punguța cu mai mulți decât doi bănuți... De fapt, mi-ai cam luat-o înainte...

Z.I.: Ce să-ți spun, dragă Raia? De ani buni, în această perioadă înălțătoare și purificatoare de suflet, nu încetez să vin ACASĂ, unde mă simt, mai mult ca oricând, copilul de cândva. La Marinici mă așteaptă EI, chiar dacă acum ne veghează din ceruri părinții mei cu Badea Ionel alături. În seara lui Sfânt Vasile, trăiesc o emoție irepetabilă, în fiecare an diferit: aștept cu nerăbdare urători și colindători. Ei vin și eu de fiecare dată mă pregătesc cum se cuvine. Mai întâi, cu sufletul curat. Dar și cu tot ce este tradițional în această zi încărcată de spirit îngeresc, căci vin fetele, frumoasele fete de la Marinici, cu glasurile lor răsunătoare, să ne cânte melodios despre nașterea lui Hristos; vin tinerii să hăiască (la noi se spune și așa) și am impresia că numai la noi se strigă acest refren în felul în care o fac urătorii – urătura a trecut peste veacuri: „Hăiiii, hăi!” În aceste clipe, aș vrea să revin cu totul acasă, la Marinici, și să aștept, să tot aștept de la colind la colind, de la Plugușor la Plugușor, de la Cămărași la Cămărași, de la Căpriță la Căpriță... tot acest teatru popular ce întruchipează bucuria, lumina, sfîntenia unui timp ce trece din număr în număr sau din numărătoare în numărătoare. Și toate acestea pentru mulți ani înainte, ca să ținem minte!

R.R.: Într-un timp, îmi părea că nu te vei despărți niciodată de Radio. Puneai mult suflet în emisiunile interesante pentru copii, pe care le realizai, dar ai schimbat macazul și te-ai însurorit cu Biblioteca „Ovidius”, unde, cu aceeași energie inepuizabilă, lansezi și desfășori multe proiecte pentru tineri de toate vârstele. Să ne amintim doar de Concursul „Ars Adolescentina”, care a durat mai bine de un sfert de veac...

Z.I.: Daaaaa. E mai tristă această „despărțire” a mea de Radio Moldova, care, în 40 de ani dedicați, mi-a devenit cea de-a doua casă. Am crescut profesional alături de profesioniști ai domeniului: Victoria Tomuz, Valentina Romanciuc, Lidia Pușcașu... Dumnealor m-au primit și m-au acceptat de la bun început. Apoi... nu trecu mult, și veniră timpuri foarte frumoase, cele de renaștere națională. Ne-am încadrat plenar în schimbarea grilelor de emisie, ajustarea programelor conform cerințelor. Iar acestea nu veneau de undeva de sus, ci le făceam așa cum ne dicta conștiința. Mi-a rămas în memorie emisiunea „Din tată în fiu”, după un scenariu semnat de regretatul Nicolae Dabija, redactor fiind inimoasa mea colegă Valentina Romanciuc. Este doar un exemplu, după care au urmat multe alte rubrici, emisiuni, interviuri, meda-lioane, reviste radiofonice etc. Erau foarte bine primite de publicul ascultător. În ultimul an, realizam emisiunea „Vârsta amintirilor, vârsta împlinirilor” – file sonore din viața oamenilor în etate; eram responsabilă de campanii sociale și acțiuni de caritate, inițiate și organizate de Radio Moldova (zece ani); „Chișinăul între ieri și azi” – o rubrică dedicată istoriei orașului conform denumirilor pe care le-au purtat străzile urbei noastre de-a lungul secolelor sau de-ceniilor; emisiunea de promovare a spiritului filantropic „Puterea bunătații”. Am dăruit un sfert de veac, așa cum zici, Concursului de Creație a Tinerei Generații „Ars Adolescentina”, pe care l-am luat cu mine și la Biblioteca „Ovidius”, unde activez din aprilie 2022. Cel mai mult regret faptul că tinerii au fost lipsiți de tribuna lor principală – Radio Moldova și, deși Biblioteca noastră oferă cu generozitate spațiul pe care îl are

*Cu europarlamentarul român
Eugen Tomac, la ceas septuagenar.*

manifestărilor de premiere, atunci când invităm laureații la gala triumfului lor, oricum, Radio a fost lipsit de o mare categorie de potențiali ascultători.

În 2022, se împlineau 30 de ani de la Războiul în care la Nistru au căzut sau au fost răniți mii de compatrioți, care au plecat acolo nu să omoare și să împuște, ci să apere valorile noastre sfinte: tricolorul, limba română, alfabetul latin, o independență fragilă și un pământ pe care ni l-au lăsat drept moștenire străbunii. Mă implicasem cu tot sufletul, aveam înregistrări cu luptătorii din 1992, pe care le difuzam în rubrici de 4-5 minute. Dar... S-a șters cu buretele întreaga grilă cu toate emisiunile colegilor mei. Puține au supraviețuit. Ale mele rămăseseră încă neatinse, dar, în ultimă instanță, în dreptul zilelor și orelor la care acestea răsunau, a apărut notificarea „Program muzical”. Apoi și ordinul ce anunța că... contractul meu a expirat. Nu mă plâng, ci descriu o situație.

Actualmente, Biblioteca este miracolul care mi se întâmplă în fiecare zi. Aici este și casa, și leagănul, și colindul, și tot ce înseamnă spirit înnobilit prin lumina cărților. Mă bucur nespus de mult când sunt vizitată de unii dintre foștii colegi, astfel unele evenimente pe care le moderez aici sunt aduse la cunoștința radioascultătorilor. Și vreau să adaug că, atunci când moderez aceste evenimente literare, culturale, dar și cu tentă socială, mă gândesc cu drag și la ei și îmi imaginez că sunt în emisie, la Radio Moldova.

R.R.: Acum ești preocupată de alt concurs – cel al colindelor, care tinde să devină și el tradițional...

Z.I.: Nu este un alt concurs, ci una din etapele acestuia, ca o extensie în cadrul Clubului Ovidian „Tinere Talente”, cu participarea elevilor din întreaga republică.

R.R.: Cum a venit ideea, dragă Zina? Mi-a plăcut genericul, să nu-l schimbați...

Z.I.: O-o-o-o! Cum să schimbăm genericul? Niciodată!!! Ideea? Încă lucram la Radio, când l-am lansat. Făceam tot posibilul ca sentimentul meu românesc să fie împărtășit tuturor. Cu dragoste

Un interviu de la Mariana Harjevschi, director general al BM „B.P. Hasdeu”.

*Întâlnire cu cititorii (Ciuciuleni,
r. Hâncești).*

și cu sinceritate. Dacă mi s-ar fi interzis, plecam eu mai devreme de acolo. Să nu se considere că prin aceste zise mă declar un erou. Nu!!! Sunt fericită că am cântat „Lerul”, „Florile Dalbe”, „Nașterea” și „Învierea”, „Maica Sântă”, „Bunătatea”, „Generozitatea”, „Îngerii din Cer” cu luminițele aprinse în

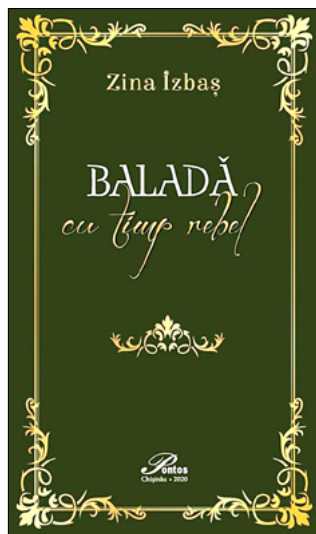
ochii copiilor, vestitori ai Marelui Eveniment, întâmplat de peste două milenii de atunci încoace. Și mereu vor răsună colindele, cele mai frumoase imnuri de binecuvântare și înălțare a sufletului, care pornesc din geniul creator al străbunilor acestui pământ care, de altfel, „Grădina Maicii Domnului” se numește.

R.R.: Puțini sunt cei care își pot imagina cât de greu este să organizezi, anume la vremea colindelor, un asemenea eveniment complex, vorba micuței Cleopatra – „cu mâna goală”... Dar când dorești mult, reușești...

Z.I.: E un moment care implică uneori și multă umilință. Nu știu din ce cauză, dar la noi, mi se pare, când te adresezi cuiva ca să ofere un sprijin pentru un concurs cultural și nu numai, acești oameni își creează impresia că cerșești pentru tine. Poate multora li s-a întâmplat să simtă așa. Căci, nu poate să ascundă, să fure la propriu cineva care scoate și din propriul buzunar (mi s-a întâmplat și mie de câteva ori, mai ales în 2025) pentru a le face, în opinia noastră, mici bucurii copiilor. Dar, atenție: cum știu să se bucure copiii, nu o poate face nimeni. Și știu ce spun. Drept exemplu poate fi concursul cu genericul „Ars Adolescentina”.

R.R.: În continuare, să vorbim nemijlocit despre ediția curentă. Câți participanți au fost? Din ce raioane? A crescut numărul lor?

Z.I.: Un basm rupt din dalba feerie a iernii, cu mulți copii, voci sonore, sunet de clopoței. E despre acea lume angelică, pe care discipolii profesorului de vocație Vasile Munteanu din satul Bobeica, raionul Hâncești, au zugrăvit-o atât de generos în lucrările de artă plastică, expuse vizibil la Biblioteca „Ovidius” și care inspiră pe mulți să comită fapte frumoase, la început generând inspirație

pentru a scrie cartea „Plugușorul lui Traian”, apoi... în cel mai neverosimil mod, reunind cete de colindători, care au umplut două săli de lectură și de împrumut, ba și oficiul destinat cititorilor de vârstă mică. Fiecare cu colindul său, cu emoția inerentă și dorința de a se evidenția. Și, deoarece Crăiasa Zăpezilor ba se pornea spre noi, ba se rătăcea pe undeva, ba se regăsea la un colț de cotitură și începea din nou să cearnă cu fulgi zvăpăiați, totuși, așa și nu a reușit să planeze lin, consistent și cu fulgi din cei mășcați, asemeni unor fluturi mari și dalbi, așa cum de fapt și-ar dori să vadă fiecă copil.

La această ediție ne-am bucurat mult să le găzduim la concurs pe reprezentantele Gimnaziului „Eugen Coșeriu” din s. Catranâc, raionul Fălești. Ele au interpretat colindul „Pe cărarea șerpuită”, cules de la Anghelina Bădărău. Discipolele profesoarei Svetlana Marjinean au dat startul propriu zis evenimentului, la care s-au evidențiat și frățiorii Mihai și Marian Bereștean, elevi la Liceul Teoretic „Lucian Blaga” din capitală. Ei au interpretat colindul „Bună seara, Moș Ajun”. Iar colegele lor din grupul etnofolcloric „Levănțica” au venit cu un colind cules de la grupul „Tronos” (compozitor – Sebastian Stan). Unul din trofee instituite le-a revenit pe bună dreptate, pentru atitudinea cu care au cântat, armonizarea vocilor și costumul popular impecabil, lucru la care a atras atenția și doamna Valentina Volontir, președinte juriului. Nota zece doamnei coordonator Tatiana Scutaru, mentorul acestor copii foarte talentați.

Colindul este una dintre cele mai vechi și valoroase tradiții ale poporului român, păstrată și transmisă din generație în generație, mai ales în perioada sărbătorilor de iarnă. Astăzi, chiar dacă viața modernă a schimbat unele aspecte ale obiceiului, Steua și Colindul rămân un simbol al dalbelor sărbători, aducând lumină în suflete și amintind de frumusețea tradițiilor românești. Cu multă plăcere am ascultat colindul „Steaua sfântă, luminată”, cântată de grupul vocal de fete „Steluțele Cricovei”, acestea fiind eleve în clasa a III-a „C” la IPLT „Alexei Mateevici”, or. Cricova. Vestea că micile colindătoare au cucerit trofeul concursului a ajuns direct și la liceu, și la doamna învățătoare Natalia Turtureanu. Mulțumiri și uneia

dintre mămici, doamna Victoria Gorincioi, care s-a străduit mult ca aceste minunate copile să participe la concursul „Răsună pe la ferești/ Vechi colinde românești”.

Amintim aici și Grupul folcloric „Plai natal” de la Centrul Raional de Creație a Copiilor și Adolescenților din or. Căușeni, care a prezentat colindul popular românesc, arhaic „M-o trimis mama la capre”, ce transmite mesajul nașterii lui Hristos și importanța vestirii acestui eveniment măreț. Participantele au ținut cont de tot ce le-a învățat doamna profesoară Maria Garstea. Și nu au greșit, căci au fost distinse și ele cu un trofeu.

„Sub fereastră la om bun” – acest colind minunat a răsunat în interpretarea elevelor de la Liceul Teoretic „Mihai Eminescu”, același oraș Căușeni, însă cel dintâi s-a înregistrat pe lista participanților – grupul de fete „Crăițele” de la Instituția Publică Gimnaziul „Ștefan cel Mare” din or. Nisporeni. Colindul interpretat a fost cules de la stră-străbunica Filoteei Ciobanu – Efimia Podaru din or. Ungheni. Născută în perioada interbelică, ea, la rândul ei, îl învățase de la rudele de pe celălalt mal al Prutului. Îl cânta deseori în strana Bisericii ori nepoților. Astfel, s-a transmis din generație în generație, coordonator fiind profesorul de religie Petru Ciobanu. Și acestui grup i-a fost decernat un trofeu. Ansamblul folcloric „Mugurașii” de lozioară al IPLT „Mitropolit Nestor Vornicescu” din s. Lozova, r-nul Strășeni, nu e pentru prima oară la concursul de colinde și are în palmares multe distincții, cărora li s-a alăturat trofeul acestei ediții. De data aceasta, fetele instruite de doamna profesoară Tatiana Nicolăiescu au interpretat un colind preluat dintr-o carte veche, intitulat „Asta-i seara de Crăciun”. Le-am ascultat cu drag și cu multă admirație și pe reprezentantele Ansamblului artistic al IP Centrul Raional de Creație al Copiilor și Adolescenților Cimișlia. Ele ne-au dăruit colindul „Domnuleț și Domn din cer”, pe care l-au preluat de la maicile de la Mănăstirea Paltin-Petru Vodă din România. Elevele conducătoarei de cerc Rodica Matei au convins juriul că merită trofeul și chiar l-au cucerit alături de sufletele noastre încântate să le asculte.

Ne-au venit colindătoare și din Câmpia Sorociei. Grupul vocal de copii din IP Gimnaziul Voloave au făcut drumul lung până la Chișinău, însoțite de doamna Natalia Iavorschi, profesoară de educație muzicală. „Să aveți ani cu bucurie” este un colind popular românesc, cules din zona Moldovei, interpretat în variantă contemporană de Iustina Irimia. Prin acest colind fetele din Voloave au transmis tuturor cele mai sincere urări de sănătate, pace și împliniri.

Un mesaj de lumină, speranță și unitate, transmise din suflet, a venit din partea elevelor clasei a IX-a din IP Gimnaziul Cosăuți, r-nul Soroca, coordonate de doamna Aurica Usatiuc, profesoară de limbă și literatură română. Colindul face parte din repertoriul celor culese din localitate și incluse în cartea poetei Viorica Nagacevschi *Încă o zi Crăciunul de-ar mai fi*. La Cosăuți, unde piatra e cea mai lucioasă și mai albă, a plecat și unul din trofeele destinate participanților la concursul nostru.

Da, sunt minunate sărbătorile la întâlnirea cu frumoșii colindători! Grupul de fetițe „Armonia Cerului” a interpretat colinda „Noaptea sfântă de ajun”, care le-a fost recomandată de doamna profesor-coordonator Veronica Tudoreanu din or. Călărași. Voci de îngerăși, cu acel tremur divin, ne-au încântat, căci au răsunat sublim. Și... cei din urmă, dar nu cei de pe urmă, ne-a colindat Ansamblul școlii de Arte Ialoveni. Voci bine armonizate, costume ca la carte, interpretare la unison, prezență scenică ireproșabilă – sunt meritele doamnei profesoare Olesea Gaitur, care a știut

să selecteze și să închege un grup formidabil de colindătoare, pe care unul din trofeele concursului le-a așteptat cu nerăbdare. Mulțumim tuturor participanților și laureaților. Mulțumiri infinite profesorilor și părinților.

R.R.: Componenta juriului a fost pe măsură. Cred că motivațiile președintei juriului au putut fi de folos pentru participanți, care vor ști cum să se pregătească și să strălucească în cadrul unei noi ediții...

Z.I.: O să menționez, mai întâi, atmosfera magică ce a fost creată de cetele de tineri colindători care au trecut cu mult înainte de ora anunțată pragul bibliotecii și au

dat culoare prin forfota pregătirilor pentru a evolua în fața onoratului juriu, care aveau să ia în calcul și ținuta lor sărbătorească, și prezența scenică, și autenticitatea colindului. Dar și a portului național în care s-au gătit cu grijă și chiar luare aminte deosebită. Or, unele colective au mai participat la concursuri de gen și le erau cunoscute cerințele, chit că aveau să le amintească repetat doamna Valentina Volontir (interpretă de folclor, președintele juriului), Adrian Beldiman (compozitor), Mariana Bahnaru (Artistă a Poporului), Irina Ropot (realizatoare a emisiunii „Tezaur” de la Moldova-1) – toți fiind invitați în calitate de membri ai juriului.

R.R.: Având în vedere că acest concurs e la nivel național, cred că ar trebui organele de resort să ofere o sală mai încăpătoare...

Z.I.: Cea mai încăpătoare era Studioul Mare de la Radio Moldova, acolo unde am și început concursul „Ars Adolescentina” în Anul Eminescu 2000. Acum suntem la Biblioteca „Ovidius” și 2025 a fost Anul dedicat marelui Mihai Eminescu.

Pentru desfășurarea cu succes și asigurarea premiilor anunțate, în acest sens, mulțumiri deosebite se îndreaptă către junioara de mai ieri, poeta Crina Popescu, care a reacționat la apelul nostru de ajutor și a donat 300 de euro pentru distincții; Mariana Țăbuleac și Ion Ciobanu, familie care a donat 1000 de lei; și doamna Valentina Castraveț – 600 de lei. Fără dumneavoastră, dragi oameni de bună credință, sărbătoarea nu se întâmpla la un asemenea nivel, ba chiar ar fi fost imposibilă. Mulțumim echipei „Ovidius” – colegelor care s-au implicat total pentru ca evenimentul să decurgă bine și organizat.

Apropo de susținători. „Cere și ți se va da”, ne îndrumă dicto-nul biblic. Din când în când, scriem pe Facebook despre concurs și necesitățile acestuia. De câteva ori, ne-a ajutat Primăria Cahul prin bunăvoința domnului primar Nicolae Dandiș, care ne-a sprijinit în cea mai dificilă perioadă a concursului. Mulțumim enorm.

Până și chiar după ce a început războiul din Ucraina ne-a ajutat Asociația Filantropică „Tighina-București”, grație domnului doctor Alexei Păluță, dar de la un timp sunt concentrați pe nevoile

copiilor ucraineni. Mulțumim. Multă sănătate și să fie Pace. Doamne ajută!

Loturi considerabile de cărți ne-au adus pe parcursul anilor trecuți doamna ambasador Iuliana Gorea-Costin și cantautorul Viorel Burlacu, precum și Asociația Tinerilor Istorici din Republica Moldova. Să sperăm că, în 2026, ni se va deschide calea spre inimile darnice ale altor oameni de bună credință, care ne vor ajuta să promovăm tinerele talente și spiritul lor creativ.

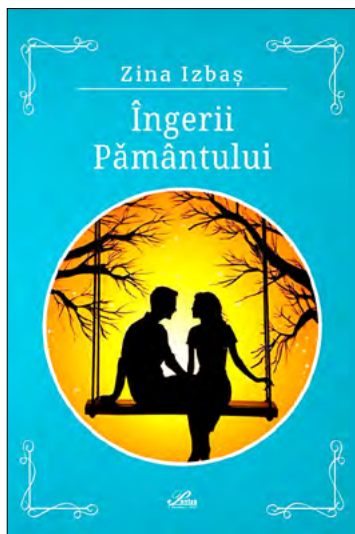
La această ediție s-au înregistrat 20 de colective. Din varii motive, inclusiv din cauza acestei ierni nehotărâte, care ne-a cam încurcat drumurile și cărările, iar sania lui Moș Crăciun ori se putea împotmoli în zăpa-

dă, ori pe distanțe mari nu avea pe ce să lunece, totuși 15 formații de colindători au ajuns cu bine la Biblioteca „Ovidius” și au creat acel spectacol mirific al dalbului anotimp, despre care, participanții deja adulți fiind, se vor gândi cu nostalgie și duioasă aducere aminte. Protagonistii acestuia au fost colectivele de elevi din raioanele Soroca (Voloave, Cosăuți), Fălești (Catranâc), Nisporeni, Călărași, Strășeni (Lozova), Căușeni, Cimișlia, Ialoveni, Cricova și Chișinău. Unsprezece dintre cetele de colindători au fost distinse cu trofee, fapt care nu s-a mai întâmplat la edițiile anterioare ale concursului.

R.R.: Și ultima întrebare: cine ți-a stimulat dorința de a scrie poezii, apoi îndemnul la editarea cărților? Ai și colinde? Include-le în repertoriul concursului...

Z.I.: Dragă Raia Rogac, obiectivul principal al acestui concurs este promovarea colindelor autentice, cele compuse și cântate de străbunii noștri. Avem de adus la lumină multe, multe capodopere create de geniul popular și ceea ce scriem noi, poeții, se încadrează într-un alt capitol care, desigur, își are locul în cadrul concursului de acest gen. E o idee pentru o altă, proxima ediție a concursului nostru și ne vom bucura mult

dacă îi vom avea în calitate de membri ai juriului pe unii dintre autorii versurilor sau ai muzicii. Uite că ne-ai sugerat o idee foarte frumoasă, pe care ne vom strădui să o punem în aplicare. Mulțumesc frumos.

Iar... apropo de poezii, totul și toate vin din dragostea pentru izvoare, apa lină-curgătoare a limbii române, învățăturile înaintaților, scânteia divină care ne este aprinsă de divinitate, or a fi poet e să vezi și să simți cu inima și sufletul lumina darului ceresc.

R.R.: Mulțumesc mult pentru exprimarea acestor gânduri frumoase și, de pe acum, vă doresc succes la următoarea ediție a concursului de colinde.